

— Ето, — казала, — добрий човѣче, дъщеря ти...
Зарадвалъ се селенина, понелъ на ржѣ момичето
прѣзъ гората и така тичалъ, че краката си не усѣщалъ...

Спустинала се Русалката въ дълбочината, а дѣдо
Водяно лежалъ ничкомъ и не смѣялъ да се помърдне.

— Що, — запиталъ я той, — дойде ли ми вече
краятъ на живота?

— Не още, дѣдо, — казала внучката, бѣдата мина...
Хубаво че азъ не те послушахъ по рано и скрихъ мо-
мичето отъ твоя лютъ гнѣвъ! . . .

Прѣвелъ: Огнянчо



Сърцето на ловеца.

Есененъ полудень, каточе ли нѣкой смъртно
замрѣжва голѣми свѣтли очи. . .

Ние сме на ловъ въ гората, изпѣстрена отъ
есенята съ разноцвѣтни бои. Далече се носи
кучи кай. Азъ съмъ завардилъ една пжтека, и
чакъмъ да се мѣрне нѣкой издалече подгоненъ
отъ баирджитѣ дивечъ. . . По-нататъкъ нѣкадъ
въ низината е залегналъ другъ другарь-ловджия.

Прѣзъ дънеритѣ на дѣветата не се вижда
ниле да прѣхвъркне. . . Лъха горския вѣтъръ
и ме засипва съ рой листа. . .

Изведнажъ трепчахъ, сѣкашъ електрически
токъ мина прѣзъ тѣлото ми. Стори ми се, че